

Hồi 21

Đường Công Danh

Trời hửng sáng, căn nhà hoang giữa rừng lau càng thêm tiêu điều, hiu quạnh. Sương mù đọng trên mái chưa tan, gió sớm qua kẽ ván lùa hơi lạnh bên ngoài vào gian phòng trống trải. Mây xám giăng ngang bầu trời nặng trĩu và ảm đạm. Thu đến rồi, đến thực rồi ! Nỗi u buồn bao trùm cả cảnh vật và len lỏi vào lòng người cô khách.

Đạo sĩ khất cái, lưng đeo sáo, tay xách bồ đoàn, chống gậy khập khiễng trở về, tấm vải gai khoác trên lưng ướt đẫm sương đêm. Đến cửa, lão dường như quá mệt, đặt bồ đoàn bên vách dựa lưng ngồi nghỉ, dáng thiếu nảo chẳng khác gì một linh hồn phiền muộn. CƠ gió lạnh thổi qua, đạo sĩ hắt hơi luôn mấy cái, mũi rãi rờn rờn chảy xuống bộ râu lốm đốm bạc lão cũng chẳng thềm lau, cứ ngồi thở dốc. Một lúc sau mới chống tay đứng dậy mở cửa bước vào nhà.

Việc đầu tiên lão nghĩ đến là hũ rượu, nhưng bước vào phòng, lão ngạc nhiên không thấy đâu. Trong cảnh tranh tối tranh sáng của gian phòng đổ nát chỉ có đồng củi đã tàn, và bên cạnh, một người co quắp nằm ngủ. Đạo sĩ giật mình, định thần nhìn. Hũ rượu mở miệng và nôi cơm vắt lẫn lóc gần đó. Cúi xuống nhặt, lão ghé hũ sát vào tai lắng mấy cái: không nghe tiếng gì, bình rỗng tuếch ! Chắc tên lang bạt này đã uống rượu của lão. Hừ ! Đáng giận thật ! CƠ có thể bỏ qua, nhưng có chút rượu để uống cho ấm bụng cũng tu hết thì thật tàn nhẫn. Không dần được CƠ tức, lão co cẳng đá anh chàng nằm ngủ một phát như trời giáng.

Mãn Hà Chí choàng dậy, nhìn lão đạo sĩ.

- Người là ai, sao vào đây uống rượu của ta ?

Mãn Hà Chí tỉnh hẳn ngủ, hấn nhãn mặt:

- Thế ra rượu của lão đấy hử ?

- Không của ta thì còn của ai ? Ai cho phép người uống rượu ấy ?

- Trót mất rồi, đạo sĩ tha lỗi.

- Này trót !

Và bồi thêm một cước nữa.

- Cha ! Lão này dữ quá ! Ta xin lỗi rồi mà !

- Xin lỗi không, không đủ !

- Vậy lão muốn gì ?

- Trả lại rượu cho ta !

Mãn Hà Chí cười hềnh hếch. Hấn vỗ vào bụng:

- Rất tiếc, ta không mổ bụng ra lấy rượu trả lại được.

Nhưng lão đạo sĩ không nghe, vươn cổ sát tận mặt hấn:

- Đồ ăn cướp ! Người không biết ta phải vất vả đi từng nhà mới xin được một chút cơm và một chút rượu ! Ta già nhưng cũng phải sống chứ ! Người đói, ta cho cơm, nhưng rượu, phải trả lại cho ta !

Trong cơn tức giận, giọng lão lạc đi, môi run run, nước bọt bắn cả vào mặt Mãn Hà Chí. Hấn phải quay đi, lê mình sang bên vách tránh.

- Này lão già, đừng có làm quá ! Đáng gì vài giọt rượu chua với chút cơm nguội, ta trót ăn rồi, đã xin lỗi ! Làm gì mà nặng lên thế ?

- A, người bảo ai nặng ?

Đạo sĩ nắm tay áo Mãn Hà Chí. Hấn giật ra định đập ông già xuống sàn thì lão đã nhanh nhẹn né tránh và thuận tay dùng một thế nhu đạo tung hấn qua cửa sổ. Mãn Hà Chí chưa kịp kinh ngạc về ngón đòn sử dụng một cách tinh thực này thì đã rơi ra ngoài hiên. Sàn hiên mục đổ đánh rầm, bụi bay mù mịt, kéo theo hàng lan can gỗ và tấm liếp phủ lên đầu Mãn Hà Chí. Hấn lúng túng như ếch nằm trong rọ, tay chân vướng vít không sao thoát ra được.

Đạo sĩ chạy lại nắm áo hấn lên giật liên hồi, sẵn gây để bên, cầm bổ xuống đầu hấn như mưa bác. Áo Mãn Hà Chí bị giật, tiền vàng trong bọc đổ ra rỗng rảng. Lão già trở mặt:

- Chà chả ! Tiền đâu lắm thế này ?

Vớ được cơ hội tốt, Mãn Hà Chí vùng dậy. Hấn bị đánh đau, thở hổn hển, hấn học nhìn lão đạo sĩ:

- Lão khùng kia ! Thấy chưa ? Ta thừa tiền trả cho lão, nhưng lão đánh ta thì phải để ta đánh lại. Đánh bao nhiêu cái, ta phải đánh lại bằng ấy cho đủ số.

Đạo sĩ không đáp, mắt đăm đăm nhìn những đồng tiền vàng không chớp. Cơn giận dường đã nguôi, lão đứng thờ người, tiền không nhặt mà cũng chẳng để ý gì đến gã thanh niên lão vừa đánh. Một lúc sau mới lẩm bẩm:

- Mê muội ! Ngần này tuổi đầu vẫn còn mê muội ! Hỉ nộ ái dục theo năm lỗ sáo bay đi, ta vẫn không nhớ ! Thật đáng xấu hổ ! Rượu ta không uống, người khác uống, hà cớ gì phải phân biệt của người, của ta ? Này anh kia, vào trong này sưởi ấm, ta không trách anh nữa !

Mãn Hà Chí ngạc nhiên vô hạn. Lão này tính nết thay đổi khó lường, cơn giận thoát đến thoát đi, chắc đã trải qua nhiều chuyện đau khổ. Hắn bất giác động lòng thương xót, nhặt mấy đồng tiền đặt vào tay lão. Đạo sĩ giật mình tỉnh mộng, rút tay lại:

- Không, ta không lấy. Ta không cần tiền làm gì.
- Tiền bối dường như trong mình không được khỏe. Cần văn bối giúp điều gì chăng?

- Không !

- Nghe giọng nói, hình như tiền bối quê quán ở miền tây ...

- Ồ, người nhắc ta mới nhớ. Ta sinh quán ở Himeji.

- Văn bối ở Mimasaka.

- Mimasaka hử, làng nào vậy ?

- Miyamoto.

Đạo sĩ yên lặng, nét mặt thoáng buồn. Lát sau chậm rãi như nói với chính mình:

- Miyamoto ! Nơi đó có nhiều kỷ niệm. Đồn Hinagura, ta đã đóng quân ... Chùa Tiểu Sơn ...

Mãn Hà Chí ngạc nhiên:

- Xin lỗi, thế ra tiền bối trước đây là một kiếm sĩ ?

- Phải, ta là Hoa Kình Áo Đại ...

Nhưng vội xua tay:

- Không, không phải ! Ta lẫn rồi, người đừng để ý !

Rồi cúi xuống nhặt ống sáo và bồ đoàn:

- Ta đi đây, có lẽ mai mới về. Củi dưới bếp, nếu trời lạnh, lấy mà sưởi.

Nói xong, lom khom bước ra cổng, dáng đi phiêu muộn khuất dần sau những rặng lau thưa.

o0o

Mãn Hà Chí ngồi một mình trong gian nhà trống trải. Gió lạnh đầu thu khiến hắn co ro, hai tay thủ bọc vẫn không đủ ấm. Hắn thêm chén trà nóng và một chút đường để lấy sức, nhưng trong cảnh này kiếm đâu ra. Nghĩ lan man, Mãn Hà Chí không biết vừa rồi hắn định lấy tiền của người thanh niên tặng cho lão đạo sĩ có phải là một việc làm

chính đáng không, nhưng hấn tắc lưỡi tự nhủ: “Thì dù sao muốn trao tiền tận tay cho thân nhân gã cũng phải chi phí chút đỉnh chứ ! Mình không có tiền, hiển nhiên phải mượn của gã”. Hấn tự cho là phải và bằng lòng với lập luận ấy, tin rằng vong hồn người chết chắc không phản đối gì, miễn đừng tiêu nhiều quá. Có điều Mãn Hà Chí băn khoăn chẳng hiểu thân nhân Cát Xuyên Mộc là những ai và phải đi tìm bao lâu mới thấy ! Trong thời gian tìm kiếm, lỗ tiêu hết số tiền thì tính sao ? Mãn Hà Chí định dò hỏi Y Tô, người môn đệ kiếm phái Cổ Môn hấn nghe danh và cũng là nguồn hy vọng độc nhất giúp hấn phanh ra manh mối.

Mãn Hà Chí đứng dậy thu dọn quần áo, kiểm lại số vàng và bọc giấy dầu rồi vòng quanh căn nhà xem xét một lượt. Dưới trời thu ẩm đậm, cảnh điêu tàn càng thêm rõ rệt. Vết chân chồn cáo ngang dọc khắp nơi, cỏ dại cành gai mượn đường giậu đổ, leo lên tận mái. Nhìn cảnh hoang phế của căn nhà, Mãn Hà Chí liên tưởng đến sự trụy lạc của lòng người và cái chết của Cát Xuyên Mộc. Hấn thở dài ngao ngán. Đường đao kiếm chắc không phải là con đường dành cho hấn.

Mãn Hà Chí theo đường bộ đi từ Fushimi đến Osaka, không lẽ quán nào là không tạt qua dò hỏi tin tức về Y Tô, nhưng không nơi nào biết.

Bữa kia, gặp kẻ đồng hành, hấn lân la làm quen, hỏi thăm Cổ Môn kiếm phái và Cát Đằng Cổ Tư Nhiễm Chúc.

- Ồ ờ ... tại hạ cũng có nghe. Nhưng nếu Cát Đằng Cổ Tư Nhiễm Chúc còn sống thì bây giờ đã già lắm. Nghe đâu ông ta quy ẩn trong một làng nhỏ vùng sơn cước. Nếu các hạ muốn rõ thêm, cứ đến Osaka hỏi một người tên Sơn Tĩnh Môn làm quản giáo cho vệ binh trong phủ Hòa thì biết.

Lời chỉ dẫn mơ hồ quá nhưng Mãn Hà Chí phải theo vì không có cách nào khác. Đến Osaka, hấn thuê một phòng nhỏ trong một lữ quán gần nơi thị tứ rồi hỏi thăm Sơn Tĩnh Môn. Chủ quán gật gù:

- Có nghe. Ở đây ai không biết Sơn Tĩnh Môn, cháu Cát Đằng Cổ Tư Nhiễm Chúc. Ngài dạy kiếm cho vệ binh trong phủ, nhưng đã bỏ đi từ đầu năm ngoái, hình như lui về cố xứ, đâu như Echizen. Ồ phải, Echizen ! Khách quan cứ đến Echizen hỏi, nhưng bản quán không bảo đảm ngài còn ở đó đâu nhé !

Mãn Hà Chí lại hỏi thăm về Y Tô.

- Y Tô hả ? Cũng cùng môn phái với Sơn Tĩnh Môn đấy. Nghe danh thôi, không rõ ông ta ở đâu.

Lại đi hỏi thăm nhiều nơi khác. Có người nhớ mang máng đã gặp Y Tô ở một căn nhà nhỏ ngoại ô thành Kyoto, lâu lắm rồi, không biết bây giờ ra sao !

Mãn Hà Chí thất vọng quá, muốn tung hê tất cả. Giữa đô thị rộng lớn, náo nhiệt như Osaka này, ai dại gì phí thời giờ điều tra gốc gác một thanh niên đã chết. Cuộc sống rộn rịp ngoài kia như liều thuốc kích thích tinh thần hẳn. Ở khắp nẻo đường, ca lâu tửu quán, bảng cáo yết dán chi chít những lời kêu gọi, tuyển mộ vệ binh cho phủ họ Hòa. Bất cứ tay giang hồ kiếm khách nào đầu quân cũng được trọng đãi. Người ta tung ra nhiều tin tức lạ lùng, như tin những lãnh chúa thất trận trước đây đều quy tụ cả dưới cờ Hòa Giả Nghị, rồi tay anh chị khét tiếng, đầu sỏ hàng mấy trăm du đảng vùng bến tàu bây giờ đã cạo trọc đầu, cải danh hiệu là Đại Mộng, chỉ chờ dịp nổi dậy cùng đàn em phò giúp Hòa Giả Nghị dành quyền chính. Họ nói tụi này sống đế vương lắm, nhờ vào tiền trong phủ chu cấp.

Hai tháng trời rông rãi, Mãn Hà Chí rong chơi ở Osaka, ăn ngon mặc đẹp, thân thể đã béo tốt hồng hào, không còn như khi mới đến. Hắn phấn khởi tinh thần, chẳng quan tâm gì đến số tiền của người chết bị thâm lạm. Thấy trọ ở lữ quán không tiện và đắt, hắn thuê một căn phòng nhỏ vùng ngoại ô, ban ngày ăn tiệm và rong chơi, rình rập cơ hội gặp người thân thể tiến dẫn vào trong phủ giữ một chức vụ gì kha khá.

Mãn Hà Chí nghe nhiều chuyện khiến hắn nuôi hy vọng lớn: nào tên giang hồ lao thảo này trước đây phải làm phu đổ rác trong tiệm ăn, được người đề bạt, nay vớng lọng nghênh ngang, đi cáng bốn người khiêng, kẻ kia chỉ biết sơ sai vài thế kiếm nay cũng trở thành quản giáo lương bổng hàng năm trên ngàn gia lúa. Chờ cơ hội mãi không gặp, đôi khi Mãn Hà Chí cũng thất vọng. Bây giờ người khôn của khó, cảnh phong lưu ở bên kia bức tường cao, đá ghép khin khít khó có kẻ nào mà chui lọt. Nhưng hy vọng vốn là lẽ sống của cuộc đời, ngày nọ qua tháng kia, chưa gặp dịp đấy thôi, hắn còn trẻ và khỏe mạnh, đâu đến nỗi. Huống chi số vàng tính ra mới vơi non nửa, nếu khéo tiêu cũng cầm cự được hàng năm nữa.

Trời mùa đông thế mà rét ngọt. Viễn ảnh mùa tuyết sắp đến làm cho mọi sinh hoạt vội vàng hẳn lên. Trên những bãi hoang ven đô, buổi sáng cỏ đã bắt đầu đóng giá. Đến trưa, những cửa hàng và những lều diển tuồng rong cùng những quán lá tạm thời dựng lên để gá bạc đã phải trải chiếu trước cửa cho đỡ lầy lội. Càng về chiều, tiếng thanh la, tiếng trống, tiếng hò hét, chào mời càng hăng. Chỗ này chiếu bán thuốc, chỗ kia quán ăn. Mùi thịt nướng, mùi xì dầu xông lên ngào ngạt. Khi hoàng hôn chập choạng, hàng đoàn gái giang hồ phát trát như bơi vôi, tay áo kimono rộng thùng thình như những con bướm đêm, tản ra tứ phía.

Tại một quán rượu đầu phố có kê ghế đẩu ra tận hiên ngoài, hai kẻ trông ra vẻ thợ thuyền đang đấu khẩu, trước còn cãi vã, sau dùng tay chân đấm đá. Lúc Mãn Hà Chí đến, bọn người hiếu kỳ vây quanh đã có hàng chục. Hắn cũng tò mò đứng ngoài khoanh tay nhìn. Nhưng hoặc vì nhờ bộ quần áo sang trọng hẳn mặc, hoặc nhờ thanh kiếm hẳn

đeo bên sườn mà hai kẻ kia e ngại, bỏ đi không đánh nhau nữa. Đám đông tản mát. Chủ quán chạy ra niềm nở:

- Đa tạ đại hiệp. Không có đại hiệp chắc chúng còn làm dữ, gây cả đồ, vỡ cả chén. Xin mời đại hiệp quá bộ vào trong để thắm quán kính cẩn tạ vài chung rượu.

Chủ quán cúi đầu mấy lượt, ân cần vồn vã lắm. Mãn Hà Chí thấy vui vui, tự cho mình quan trọng. Hấn hắng giọng:

- Thế nào ? Đông khách chứ ông quán ?

- Dạ, cũng khá. Gần cuối năm, ai cũng vội thành ra không mấy người ngồi lâu.

Chủ quán sai người hâm rượu ngon mang ra. Mãn Hà Chí tay bưng bát rượu, tự hỏi không biết mình lại bắt đầu uống rượu từ bao giờ. Hấn đã thề không đụng vào rượu khi rời Vân Nghê quán vào làm phu vác đá tại công trường Mokoyama, nay số mệnh run rủi làm sao vẫn còn rượu ngon uống, áo đẹp mặc. Không hấn hoàn toàn phì mã với khinh cừu, nhưng cũng không đến nỗi quá tệ. Hấn sung sướng dùng đũa gõ nhịp, ngêu ngao hát. Bát nọ theo bát kia, mặt Mãn Hà Chí đỏ gay. Hấn lè nhè:

- Thì đôi lúc cũng phải có chén giải sầu chứ ! Nếu không, đời người còn gì là sinh thú ...

- Hà hà, phải lắm ! Ở đời cứ đắc ý vui chơi, chớ để chén vàng tro với nguyệt ...

Người vừa nói là một thanh niên cao nhổng, phục sức ra dáng giang hồ hiệp khách, lưng đeo trường kiếm nhưng quần áo bẩn thỉu găm ghiếc. Y đẩy ghế đến bên bàn Mãn Hà Chí, nhìn hấn từ đầu tới chân, rồi buông sông:

- Chào huynh đài !

Tiếp theo, tay ngoắc tửu bảo:

- Cho ta một bình, thứ tốt ! Đừng hâm nóng quá !

Mãn Hà Chí nhìn gã thanh niên, thấy y có vẻ như khách quen trong quán, bèn nói:

- Bằng hữu hãy dùng tạm rượu của tại hạ. Chờ hâm nóng xong cũng lâu đấy !

Thanh niên không khách sáo, tự rót rượu ra bát, uống một hơi cạn:

- Hà ! Rượu uống được lắm !

Rồi giơ tay cầm bình rót nữa, liên tiếp năm lần, không đổi sắc diện:

- Tửu lượng bằng hữu khá lắm nhỉ. Mỗi lần uống mấy bát ?

- Không biết nữa. Đệ không tính bát, nhưng chừng mười, mười hai bình gì đó.

- Chà, dữ vậy ? Tại hạ chỉ một bình là đủ.

- Đời bây giờ không say thì tỉnh làm gì ? Mấy anh cầm quyền đó tài ba gì đâu, chẳng qua chỉ nhờ vài thủ đoạn chính trị vặt mà lên, chẳng đáng cho ta phục.

Y lấy tay che miệng, ra vẻ như lỡ lời, nhưng lại ghé sát tai Mãn Hà Chí:

- Nếu Osaka lại chiến tranh với Edo lần nữa thì huynh đứng về phe nào ?

Mãn Hà Chí cũng say. Hắn nhớ trước đây đã chiến đấu dưới cờ Osaka nên đáp ngay không do dự:

- Osaka !

- Hoan hô ! Vây mừng ông bạn mới !

Thanh niên vừa nói vừa lấy tay vỗ vào lưng Mãn Hà Chí, tay kia cầm bình rượu rót nữa:

- Đệ xin tự giới thiệu: Điếu Sơn Minh, quận Isai. Chắc huynh đài từng nghe danh Điều Quang Trích Mộ, chuồng ấn quân nhu trong phủ ? Bạn đệ đấy ! Tướng quân Hà Quang Anh cũng là chỗ thân hữu, biết nhau từ thuở hàn vi. Mấy tay kia, Huỳnh Quan Phát, Bộ Mịch Lâm Phong, đoàn trưởng vệ binh trong phủ, biết cả, nhưng đệ ít giao du. Tính họ không dễ dãi thoả mãi như anh em mình, giao du không sướng !

Uống xong bát rượu, anh chàng cao nhổng tự xưng là Điếu Sơn Minh kia làm như hối hận đã tiết lộ nhiều điều không nên nói, lấy tay chùi mép:

- Nhưng huynh là ai ? Đệ chưa rõ quý danh tính ...

Mãn Hà Chí tuy không tin, nhưng nghe những điều y vừa nói, cũng mừng gặp được tay quyền thế, bèn khoa trương:

- Bằng hữu có nghe danh Cổ Môn kiếm phái bao giờ chưa ?

Điếu Sơn Minh gật gù:

- Có nghe qua !

- Sư phụ tại hạ là Cát Đằng Cổ Tư Nhiễm Chúc, ba mươi năm trước danh trấn giang hồ. Bây giờ tiên sinh ở ẩn nhưng những đường kiếm bí truyền người tạo ra để truyền lại cho tại hạ hết ...

- Quả không ngoa ! Đệ thoát trông đã biết ngay huynh phải là tay kiếm sỹ có hạng! Cử chỉ khoan hòa nhưng ẩn tàng một phong cách hiên ngang. Dám hỏi tôn tính đại danh là gì ?

- Tại hạ là Cát Xuyên Mộc, đồng môn với Y Tô Gia Nghĩa.

- Chà, đây là Cát Xuyên Mộc đấy ư ?

Mãn Hà Chí thót ruột, định rút lại lời nói, thì gã thanh niên kia đã quỳ mọp xuống chân bàn, khấu đầu làm lễ:

- Dám xin các hạ tha lỗi cho kẻ nông cuồng này đứng trước Thái Sơn mà không biết ! Quý tính cao danh vang dội võ lâm, ai nghe cũng phải kính nể. Nhưng đây là lần đầu tiên tại hạ được bái yết tôn nhan, làm sao biết được ! Thật là đắc tội, đắc tội !

Mãn Hà Chí ngạc nhiên khoan khoái. Hắn không ngờ cái tên Cát Xuyên Mộc nổi danh đến thế ! Nếu anh chàng Điếu Sơn Minh này là bạn bè hay thân thích gì với Cát Xuyên Mộc thì thật khó xử, đến phải so kiếm, nhưng sự thể đã ra thế này, âu là trời định, bèn lên giọng kẻ cả:

- Bất tất phải đa lễ. Nếu bằng hữu khách sáo như thế thì làm bạn sao được.
- Xin đa tạ ! Mong rằng những lời nói nông cuồng của tại hạ không làm rác tai các hạ.
- Thôi mà ! Bằng hữu cứ coi ta như bạn thiết, chuyện đó chẳng hề gì.
- Càng để ý càng thấy đại huynh đúng là tay cao thủ. Nhưng vẫn không hiểu sao đại huynh chưa có chức vụ gì quan trọng ?
- Ta dành thì giờ chú tâm vào việc luyện kiếm. Vả lại cũng ít giao du ...
- Như vậy, đại huynh không muốn ai biết hoặc không thích giữ địa vị gì chăng ?
- Không hẳn thế ... Ta cũng muốn mang tài ba ra giúp đời, nhưng chưa gặp cơ hội.
- Nếu chỉ có thế thì có gì khó ! Cổ Môn kiếm vang chấn thiên hạ, tiểu đệ lại quen biết nhiều, chỉ sợ đại huynh không ưng, chứ nếu muốn, tiểu đệ xin hết lòng giúp.

Mãn Hà Chí không nói gì. Chờ lúc sau, Điếu Sơn Minh lại tiếp:

- Chiều mai đệ có hẹn với Hà Quang Anh tướng quân. Đệ xin tiến cử đại huynh lên Hà tướng quân xem sao. Hà tướng quân là bạn cũ, chắc thế nào cũng thuận.
- Mãn Hà Chí mừng thầm trong bụng nhưng bên ngoài ra vẻ lãnh đạm. Hắn gọi tửu bảo trả tiền. Điếu Sơn Minh lo lắng:

- Thế nào, đại huynh tính sao ?
 - Chỗ này trống trải chả nên nói những chuyện ấy. Ta đi tìm nơi khác kín đáo hơn.
- Điếu Sơn Minh thở phào nhẹ nhõm:
- Vậy xin đưa đại huynh đi.

Hai người tới một khu ăn chơi, đủ loại ca lâu tửu quán. Mãn Hà Chí muốn dẫn Điếu Sơn Minh vào một quán rượu sang trọng nhưng y gạt đi, nói những nơi đó đắt tiền mà không thoải mái. Y đề nghị đến cuối xóm, vào một khu thanh lâu mà thương vụ phát đạt, theo y, chỉ riêng đèn mỗi đêm tiêu thụ cũng đến hàng trăm thùng dầu thắp.

- Rồi đại huynh xem, chỗ này nhiều thứ lạ, đáng tiền lắm. Khách làng chơi vẫn gọi là Lạc Hoa Mộng.

Mãn Hà Chí vẫn ngại phải chi nhiều, nhưng thấy không khí phóng túng quyến rũ, nên tặc lưỡi theo luôn.

Họ vào một căn nhà làm trên bờ hào sát chân thành có rạch ăn thông ra biển. Mỗi khi thủy triều lên, nước tràn tới, đập vào những cột gỗ cắm làm kè phía sau nhà kêu phì phốp. Ở trên lầu nhìn xuống, nếu chú ý, người ta thấy cả những con cáy con còng, gọng đở như son, chạy ngang dọc trên bùn tìm mồi. Mãn Hà Chí rùng mình ghê sợ, có cảm tưởng như đấy là những con nhện độc. Khu Lạc Hoa Mộng này đông dân thật ! Trời mới xế chiều mà đã thấy vô số các nàng nhện nhip trong ngõ. Đôi khi cũng bắt gặp một khuôn mặt trẻ trung, nhưng phần lớn đều xấp xỉ tứ tuần, phấn son không che dấu được nỗi buồn trong khóe mắt hay vẻ tiều tụy của thân hình.

Điểu Sơn Minh giải thích:

- Nhiều người đến đây chỉ cốt tìm hoa. Dĩ nhiên là thú vui xác thịt đầy dẫy ra đấy, nhưng nếu đại huynh muốn hưởng những thú vui tao nhã cũng không phải là không có. Vào một đêm đông tuyết rơi đầy đất, ngồi với các nàng nghe thủ thỉ tâm tình thì cuộc đời các nàng cũng đáng thương lắm ! Đa số do hoàn cảnh đưa đẩy buộc phải làm nghề này, có người trước là phi tần trong cung lãnh chúa hoặc con em những kiếm khách danh tiếng một thời, vì cha anh thất sủng hoặc chết trận mà thành bơ vơ. Nhiều nàng tài hoa rất mực nhưng số kiếp long đong, thật đáng thương ! Nghĩ cho cùng, như đại huynh thấy đấy, ở đời này chốn ô uế, rác rưởi thiếu gì những cánh hoa rụng !

Mãn Hà Chí mặc cho Điểu Sơn Minh gọi rượu và chọn những nàng chiêu đãi. Y xem ra nhiều kinh nghiệm và từng trải nên Mãn Hà Chí tin tưởng lắm.

Qua một đêm hoan lạc, sáng hôm sau cả hai dậy trễ. Mãn Hà Chí nghe mệt mỏi trong mình, có ý muốn về nhà trọ, nhưng Điểu Sơn Minh giữ lại:

- Đại huynh ở lại đến chiều đã.
- Để làm gì ?
- Đệ đã nói chiều nay có hẹn với Hà tướng quân, nhân thể tiến cử đại huynh. Quên rồi sao ? Bây giờ đến thì sớm quá, vả đại huynh chưa cho biết điều kiện.
- Ta chẳng muốn đòi hỏi nhiều.
- Không nên ! Tay kiếm sĩ danh tiếng như đại huynh không nên nhún nhường quá. Đòi ít, người ta coi thường đi. Đệ đòi ba ngàn gạo lúa một năm, đại huynh nghĩ sao ?
- Cũng được, tùy bằng hữu.

Buổi chiều trời mùa đông chóng tối. Xóm Lạc Hoa này ở ngay dưới chân thành, bị bóng thành che khuất nên người ta có cảm tưởng đêm đến mau hơn.

Mãn Hà Chí và Điều Sơn Minh dẫn nhau ra khỏi xóm thì lác đác đã có nhà lên đèn. Qua cầu treo vào thành, đi một thôi đến khu gia cư thanh lịch, Điều Sơn Minh chỉ một ngôi biệt thự lớn, tường cao vây kín, vườn cây rậm rạp bao quanh, bảo đó là tư thất của Hà tướng quân. Gió chiều trở lạnh, hơi men tan dần, cả hai rét run như cây sậy.

- Hà Quang Anh trước cũng chẳng có gì, như đệ thôi, nhưng nhờ được người tiến dẫn, bây giờ thành công như thế ! Nào, bây giờ đệ xin vào yết kiến Hà tướng quân để tiến cử đại huynh. Nhưng ... - Điều Sơn Minh ngập ngừng - nhưng ... phải có cái gì ra mắt chứ ?

Mãn Hà Chí biết rõ, cầu cạnh chuyện gì cũng cần chút lễ, nên không ngần ngại:

- Tất nhiên ! Tất nhiên !

Bèn rút túi tiền vàng trong bọc ra, đếm một số đưa cho Điều Sơn Minh.

- Hà tướng quân địa vị cao trọng, đại huynh cũng nên liệu cái lễ thể nào coi cho được ...

Mãn Hà Chí ngần ngừ. Điều Sơn Minh vội trấn an:

- Xin cứ yên tâm. Nếu Hà Quang Anh không nhận, đệ sẽ mang lại trả đại huynh, lo gì. Vả lại đệ quen biết rất lớn, không người này thì người khác, ở đây thiếu gì kẻ giúp đỡ chạy việc, chỉ cần tiền trà nước phải chăng.

Mãn Hà Chí dốc số vàng ra tay, giữ lại một đồng, còn trao cả cho Điều Sơn Minh:

- Đây, ta chỉ mang theo có thế. Bằng hữu gắng làm cho được !

- Đại huynh cứ yên tâm.

- Thế ta đứng đây đợi hay sao ?

- Đợi cũng được, nhưng không biết bao giờ mới xong. Đêm lạnh, hay đại huynh cứ về nghỉ, mai sẽ gặp.

- Ở đâu ?

Điều Sơn Minh do dự một lúc.

- Bãi đất trống vẫn dùng diễn trò và hát rong gần chợ cửa Nam, đại huynh biết chứ?

- Biết !

- Hay cứ chờ tiểu đệ trong quán rượu, chỗ gặp nhau hôm qua ấy.

- Cũng được.

Điều Sơn Minh bỏ tiền vào bọc, giơ tay từ biệt. Y thông thả bước qua cổng ngôi biệt thự, dáng điệu đầy tự tin. Mãn Hà Chí gật gù, trong lòng không nghi ngờ gì nữa: "Anh chàng này quả có quen Hà Quang Anh thật !".

Và đêm hôm ấy, trong phòng trọ, hắn mơ thấy cảnh xa mã dập dìu.

oOo

Hôm sau Mãn Hà Chí lò dò đến bãi đất hoang vùng ngoại ô sớm lắm. Cỏ còn ướt sương. Gió sáng gây gây lạnh. Các chủ sạp trong chợ đã bắt đầu chuyển hàng từ những gian lều xiêu vẹo ra ngoài, xếp la liệt trên chiếu.

Mãn Hà Chí la cà quanh bãi đất trống, đảo mắt nhìn quanh, chú ý tìm anh chàng họ Điếu. Quán rượu mở cửa, hắn vào chọn một chỗ khuất trong góc ngồi nhìn ra ngoài, quan sát khách qua lại. Ngồi lâu không ăn uống gì bất tiện, hắn gọi một bình rượu nhỏ nhâm nhi, đợi mãi đến chiều vẫn không thấy Điếu Sơn Minh đến. Mãn Hà Chí hơi thất vọng, tự an ủi: “Chắc bận chuyện gì, có lẽ mai hắn mới đến”. Hôm sau, Mãn Hà Chí lại tới quán, lòng thấp thỏm. Chờ đến khi mặt trời ngả bóng, uống hết hai bình rượu cũng không thấy Điếu Sơn Minh đâu, hắn chột dạ. Sự nghi ngờ bắt đầu nhen nhúm. Lúc phố chợ lên đèn và các quán trong bãi rục rịch che liếp, Mãn Hà Chí rầu rầu bước ra thất thểu về phòng trọ. Ngồi một mình trong phòng vắng đậm lo nghĩ vẩn vơ, đôi lúc hắn tự bắt mình lầm bầm nguyên rửa thề lừa gạt và bực bội vì đã quá tin người, nhưng vẫn cố bám lấy tia hy vọng vẫn còn le lói: “Hay nó ốm ? Chắc thế ! Thằng ấy xem ra cũng không đến nổi nào !”.

Ngày thứ ba, Mãn Hà Chí lại mò đến quán rượu, loanh quanh bên ngoài một lúc rồi mới bước vào. Thấy chủ quán, hắn làm bộ vui tươi che nổi ngượng nghịu:

- Rượu quán này ngon lắm ! Ta mê rồi đó !
- Khách quan đợi người quen ?
- Phải, một người tên Điếu Sơn Minh, mới quen ở quán này đấy.
- Có phải anh chàng cao và gầy như cây tre miếu không ?
- Chính thị.

Chủ quán hỏi thêm chi tiết, Mãn Hà Chí không giấu diếm.

- Thế hắn nói đi chạy việc cho khách quan rồi ăn cắp hết tiền ?
- Không, hắn không ăn cắp. Ta đưa cho hắn nhờ vận động giúp với tướng quân Hà Quang Anh, tìm một chân kha khá trong phủ đấy chứ ! Hắn bảo ta đợi ở đây chờ kết quả.

Chủ quán nhìn Mãn Hà Chí, thương hại:

- Khách quan đợi hắn đến trăm năm cũng chẳng gặp !

Mãn Hà Chí nhượng lông mày:

- Sao lão biết ?

- Thì ở đây ai còn lạ gì ! Hắn lừa không biết bao nhiêu người rồi. Khu chợ này thiếu gì những kẻ như Điếu Sơn Minh. Trông đáng điệu và cách ăn nói của nó, tưởng quan khách cũng biết mà đề phòng rồi chứ ! Thật rủi, bây giờ biết đâu mà tìm ?

Mãn Hà Chí vừa buồn vừa thẹn. Chủ quán ái ngại:

- Thôi, khách quan cũng chẳng nên buồn. Cửa đi thay người, ai mà luôn luôn giữ miếng được ! Bạn bè còn không tin thì biết tin ai ?

Nhưng Mãn Hà Chí không phải chỉ buồn mà thôi. Hắn lo ngại thực sự. Cả số tiền coi như mất hết, kéo theo bao nhiêu hy vọng đặt vào đấy: nào phì mã với khinh cừ, kẻ hầu người hạ, nghênh ngang trở về làng cũ. Bây giờ biết nói làm sao với mẹ, với Oa Tử ? Nhìn những người qua lại chẳng khác gì những con rối trước mặt, hắn ngẩn ngơ như mất hồn.

- Còn cách này - Tiếng chủ quán kéo hắn về thực tại - nhưng không chắc gì kết quả. Khách quan thử tìm ở chỗ hay làm trò rong xem. Gần đấy có một sòng bài, tụi nó hay tụ họp, tên lưu manh ấy có tiền, thế nào cũng la cà vào đó sát phạt.

Mãn Hà Chí mừng rỡ đứng bật dậy:

- Phải lắm ! Cảm ơn lão quán. Khu trò rong ở về phía nào nhỉ ?

o0o

Mãn Hà Chí đi vòng ra phía sau chợ, đến một chỗ có hàng rào nửa vây quanh; Trên các cột trồng rải rác từng quãng, cờ đuôi nheo màu sắc sỡ treo tứ tung bay lật phật trước gió. Một cái cổng dựng sơ sài cạnh cây phước cao, buộc tấm vải đỏ dài chừng ba sải tay viết la liệt những hàng chữ đen khoe sự lành nghề của nhà ảo thuật trứ danh nhất Osaka, những cộp những gấu mới bày được và bao nhiêu trò lạ khác. Bên cổng đặt cái trống lớn, một người cưỡi trần trùng trịch chít khăn đầu rìu, đóng khố, tay cầm dùi đánh liên hồi lên mặt trống. Tùng ... tùng ... tùng ... Đứng cạnh là một gã trạc tam tuần, da mặt sần sùi như vỏ cam sành, miệng lưỡi dẻo quẹo luôn mồm mời chào, níu người này kéo người nọ, thỉnh thoảng lại đưa tay thu tiền những kẻ hiếu kỳ vào xem và đẩy họ qua cổng.

Mãn Hà Chí đi qua đám làm trò rong, bọc về phía sau, thấy một khoảng đất vuông bằng cái sân nhỏ, vây chiếu tứ bề. Nhìn qua khe chiếu, vô số người ngồi đứng, chỉ trở cái cọ ồn ào. Tiếng chửi thề tục tĩu vang ra tận bên ngoài.

Đang phân vân, bỗng có kẻ đến đằng sau vỗ vai:

- Muốn chơi hả ?

Mãn Hà Chí giật mình quay lại. Tên kia cười hì hì, cầu tài:

- Đánh bạc không ?

Mãn Hà Chí gật đầu. Hắn trở một cái cửa hẹp, cũng có chiếu che, nếu không để ý thì không biết.

- Vào đi !

Bên tường, xung quanh tám vãi bố lớn, con bạc ngồi xôm thành vòng tròn lơ lớ. Thấy khách lạ, nhà cái ngừng tay quay ra. Mọi người ngoái cổ lại nhìn. Một người yên lặng đứng lên nhường chỗ. Mãn Hà Chí do dự rồi đánh bạo hỏi:

- Điếu Sơn Minh có đấy không ?

- Điếu Sơn Minh ? Cờ này không thấy hắn lại. Chuyện gì đấy ?

- Liệu hắn có đến không ?

- Mẹ ! Thằng này hỏi lẩn thẩn, bố ai mà biết được. Có chơi thì ngồi xuống.

Nghe giọng nói xách mé, Mãn Hà Chí ngại, ấp úng:

- Xin lỗi, xin lỗi ... Ta ... ta muốn tìm Điếu Sơn Minh ... Xin lỗi !

- Không chơi hả ? Mẹ ! Mất thì giờ. Đi chỗ khác mà tìm !

Mãn Hà Chí giật lùi về phía cửa. Nhưng một tay anh chị đã chống tay đứng dậy tiến đến trước mặt:

- Ê, không được ! Đâu có dễ dàng thế ! Không chơi cũng phải trả tiền chỗ.

- Ta không có tiền.

- Không có tiền ? Vậy mà đến đây làm gì ? Định ăn cắp hả ? Không trả chúng ông đánh bỏ mẹ !

Mãn Hà Chí nóng mặt:

- Tụi này láo ! Ai ăn cắp ?

Và làm bộ để tay vào đốc kiếm. Tên anh chị cười hô hố:

- Thôi đi ! Nếu chúng ông sợ thì đâu còn sống đến ngày nay ở cái đất Osaka này !

- Này, ta không giỡn. Các chú có biết ta là ai không ?

Tiếng cười càng to, đầy chế giễu:

- Ai biết mày là thằng chó đẻ nào ! Là ai thì cũng phải trả tiền chỗ.

- Ta là Cát Xuyên Mộc, đệ tử chân truyền của đại kiếm sĩ Cổ Tư, chương môn kiếm phái Cổ Môn ...

Mãn Hà Chí nói một hơi, tưởng xưng danh Cát Xuyên Mộc thì bọn kia phải ngạc nhiên bỏ ngay thái độ hỗn láo. Ngờ đâu, tên anh chị chẳng nói chẳng rằng, nhổ bãi nước bọt đánh bệt một cái xuống đất, quay gọi đám đông:

- Ê, tụi bay coi thằng khùng này nó lấp bắp gì đây này ! Để xem ...

Mãn Hà Chí rút kiếm đánh soạt, dùng đầu mũi kiếm chích vào mông tên anh chị, khiến hắn nhảy lên la hoảng:

- Á à ... thằng này ...

Mọi người nhốn nháo. Có kẻ vơ tiền trên chiếu bạc. Tiếng kêu la, tiếng chửi tục ồn ào như chợ vỡ. Thừa lúc lộn xộn, Mãn Hà Chí lén qua khe chiếu che, chuồn ra ngoài nắp sau một cái thùng rỗng. Bọn du côn chia nhau đổ đi tìm, may sao không để ý đến chỗ hắn nắp. Hắn nín thở ngồi thu lu ở đó, một lúc yên tĩnh trở lại mới hoàn hồn. Hắn để ý nghe ngóng, đưa mắt nhìn quanh, bỗng thấy một khe hở gần hàng rào nửa, cỡ con chó to chui lọt, đồ chừng mình cũng có thể chui được, bèn len lén bò vào. Bên trong tối thui. Thì ra đó là cái gầm sàn gỗ của bọn làm trò dạo. Hắn nép mình sát đất, cứ thế bò, một lát sau mới ra khỏi sàn gỗ.

Nơi này gần đồng rác, vắng vẻ không có ai. Mãn Hà Chí đứng dậy phủi sạch quần áo, sửa lại đầu tóc rồi giả bộ như khách nhàn du, ung dung vừa đi vừa nhìn ngắm. Có điều hắn trông người đàn ông nào có dáng cao gầy gầy cũng tựa tựa Điều Sơn Minh cả ! Đứng trước một cái dàn tre căng tấm da hổ lớn Mãn Hà Chí dừng lại sau một đám đông. Tấm da hổ dường đã cũ, nhiều chỗ trụi cả lông nhưng vẫn còn nguyên cả đầu và chân, nhe nanh giơ vuốt. Trong lều tranh tối tranh sáng, hình chúa sơn lâm tuy chỉ là tấm da nhưng cũng cho hắn một cảm giác ghê ghê rờn rợn. Bỗng có tiếng nói rất quen của hai ông bà già cách chỗ hắn đứng vài người làm hắn chú ý dừng tai nghe.

- Con cạp này chết rồi phải không cậu ?

Tiếng ông già trả lời, ra vẻ hiểu biết:

- Dĩ nhiên chết rồi ! Đây chỉ là da nói. Mắt nó sáng thế kia nhưng là mắt thủy tinh, không phải thật !

- Thế sao ở bên ngoài hộ quảng cáo là cạp mới bắt được ? Làm cứ như là còn sống!

- Ối dào ! Quảng cáo ấy mà ! Họ cũng thêm thắt đôi chút chứ !

- Đâu được ! - Bà già nói có vẻ tức giận - Thế là nó lừa mình. Ra đòi lại tiền.

- Thôi, bà đừng vẽ chuyện, người ta cười cho.

- Ai cười ? Mình làm gì mà họ cười ? Mình có phải là trẻ nít đâu mà để chúng lừa như vậy ! Cậu không đòi, ta đòi.

Bà già vùng vằng đi ra. Ông lão cũng quay lại. Vừa lúc tấm vải dùng làm cửa lều mở cho khách mới vào, ánh sáng bên ngoài chiếu rõ mặt hai ông bà lão. Mãn Hà Chí nhận ngay ra mẹ mình và cậu Ngô, vội quay đi để tránh nhưng không kịp nữa, cậu Ngô đã trông thấy hắn.

- Ai như thằng Mãn Hà Chí ! Phải Mãn Hà Chí đấy không ?

Bà Hồ Diệu ngạc nhiên tột độ, quay nhìn em:

- Cái gì ? Cậu nói cái gì thế ?

- Thằng Chí, Mãn Hà Chí, bà không thấy ư ?

- Đâu ? Đâu ? Cậu chỉ trông gà hóa cuốc !

Mãn Hà Chí nghe cậu và mẹ nói về mình, không biết nghĩ sao, cúi đầu thật thấp, lủi vào đám đông trốn mất.

- Tôi thấy nó rõ ràng mà ! Nó vừa đứng đây, nhưng sao bây giờ không thấy nữa ! Kìa, nó chạy kia kìa !

- Thật không ? Thật nó không ? Bớ Mãn Hà Chí !

Cậu Ngô vừa lôi chị vừa chạy ra cửa. Mấy năm sau này, bà Hồ Diệu lang thang đây đó tìm con, ăn ngủ thất thường lại gặp sương gió nên yếu đi, không còn được như trước.

- Khoan, khoan ! Cậu làm ta ngã chết bây giờ !

Mọi người nhìn hai ông bà già ngạc nhiên. Họ không biết ắt giáp gì nhưng cũng chạy đến giúp, đỡ bà già ra cửa.

Mãn Hà Chí vừa chạy vừa quay lại nhìn, thấy mẹ và cậu đuổi theo, miệng gọi tay vẫy rối rít:

- Mãn Hà Chí ! Mãn Hà Chí ! Ta đây mà, sao lại chạy ?

Mãn Hà Chí phân vân. Hắn dừng lại một lát rồi nghĩ thế nào lại cảm cổ nháy ra khỏi hàng rào nữa. Cậu Ngô nhất định đuổi theo, miệng không ngớt gọi tên hắn. Bà Hồ Diệu run rẩy chạy theo sau. Bỗng bà lấy hết sức, gân cổ gào lớn:

- Bớ làng nước ! Thằng ăn cắp ! Nó ăn cắp của tôi ! Bắt lấy nó !

Thế là người ta rầm rầm đuổi theo. Vài thanh niên khỏe mạnh rút bậy cây sào hoặc quơ vôi cái cán chổi, chạy theo đám đông, ồn ào như bắt giặc. Mãn Hà Chí bị bao vây tứ phía. Họ nắm cổ hắn, dìu đầu xuống, tống cho vài quả thui.

- Bắt được nó rồi ! Nó ăn cắp của bà lão cái gì ?
- Nó giật túi tiền. Bà già mất hết cả tiền.

Mỗi người nói một câu chờ bà lão đang lệt bệt chạy tới. Sấn gậy, họ phang ngay cho tên ăn cắp một trận. Mãn Hà Chí kêu la, trần tình. Mặc ! Không ai nghe, không ai tin hấn !

Khi bà Hồ Diệu đến nơi, bà mệt nhoài thở không ra hơi, hổn hển ôm lấy Mãn Hà Chí:

- Con ! Con ! Mẹ đây mà ! Sao con lại chạy thế con ?

Ai nấy trở mắt kinh ngạc:

- Thằng này là con bà đấy à ?

Bà Hồ Diệu quay lại đám đông, dang hai tay ra như để che cho Mãn Hà Chí đứng sau lưng, trả lời dứt quãng:

- Dĩ nhiên ... dĩ nhiên là con lão. Không con lão thì ai vào đấy !
- Thế sao bà lại hô hoán là thằng ăn cắp ?
- Lão không kêu thế thì sao bắt được nó ! Lão kêu bắt nó chứ có kêu đánh nó đâu ?

Các người thật vô duyên, vô tích sự !

Mọi người cười ồ. Cậu Ngô phải đứng ra cảm ơn, giải thích, đám đông mới giải tán, nhưng ai cũng cho bà lão nhiều mưu trí. Hú vía, chậm chút nữa thì Mãn Hà Chí không gậy tay cũng thành tật rồi !

Bà Hồ Diệu nắm cổ áo con trai, kéo vào ngôi đền gần đó. Hấn lúu rú đi theo, quần áo xốc xếch. Cậu Ngô thương hại bảo:

- Bà đừng làm thế ! Nó lớn rồi, đâu còn là con nít nữa.

Bà Hồ Diệu trừng mắt:

- Cậu biết gì ! Con ta ta phải dạy. Cậu lo việc của cậu ấy. Mãn Hà Chí, mày vào đây !

Cả ba vào sân đền. Đền vắng, ít người lễ bái, bỏ hoang lâu ngày, khe đá lót sân đã có rêu xanh và cỏ mọc. Bà ấn đầu Mãn Hà Chí bắt nằm dài ra sân rồi bẻ một cành cây mềm làm roi.

- Mãn Hà Chí ! Mày có còn là con ta nữa không ? Sao gặp mẹ và cậu lại chạy ? Mày đâu phải ở lỗ nẻ chui ra ?

Nói xong bà quất roi vào lưng hấn. Mãn Hà Chí không thấy đau. Bà già yếu rồi, đánh như phửi bụi, nhưng nước mắt hấn tuôn ràn rụa. Hấn đã làm cho mẹ đau lòng nên không cầm được hối hận.

- Ta tưởng mày chết mất xác ở đâu rồi, không ngờ còn gặp tại Osaka này. Thật xấu hổ ! Đồ vô tích sự ! Mấy năm nay sao không về cúng giỗ ông bà, mà cũng không thư từ thăm hỏi gì người đã sinh ra mày ? Mày có biết cả nhà ai cũng lo lắng vì mày không ?

Sau mỗi câu, bà lại quát cho Mãn Hà Chí một roi. Hấn khóc như đứa trẻ:

- Xin mẹ tha tội. Con biết lỗi và hối hận lắm. Thật con không có ý muốn trốn mẹ và cậu nhưng bất ngờ quá, con sợ và xấu hổ không dám gặp mặt.

Bà Hồ Diệu mỉm lòng, quay đi chùi dấu nước mắt. Tuy già nhưng lòng cương nghị vẫn không giảm, bà không muốn đứa nghịch tử biết sự mềm yếu của lòng mình.

- Hừ ! Mày nói có lỗi và xấu hổ không dám về nhà. Vậy chắc trong những năm qua, mày làm nhiều điều xằng bậy lắm ?

Cậu Ngô không nhịn được, xen vào:

- Thôi bà ! Bắt nó khai thì lại đau lòng thêm, ích gì cơ chứ ?

- Cái cậu này ! Đã bảo mặc xác ta, việc gì đến cậu ? Đàn ông mà nhu nhược thế thì dạy ai được ? Thân phụ nó qua đời, ta là mẹ phải biết giáo dục nó chứ ! Mãn Hà Chí, cho ngồi dậy, nhìn vào mặt ta đây !

- Dạ.

Mãn Hà Chí quần áo xốc xếch, mặt nhem nhếch những bụi đất và nước mắt, lom côm bò dậy nhưng hấn vẫn không dám nhìn thẳng mặt mẹ. Lòng sợ mẹ từ tấm bé khiến hấn coi bà là một thần linh, ra oai tác phúc thế nào cũng được. Sự thiếu sót bốn phần làm con trong gia đình và dòng họ khiến hấn cảm thấy tội nặng thêm và mặc cảm ấy làm hấn sợ hãi.

- Mãn Hà Chí ! Hãy kể ta nghe trong những năm xa nhà, mày ở đâu ? Làm những gì điểm nhục đến cha ông ? Nói cho thật, ta cấm mày không được bỏ sót.

- Dạ dạ ...

Mãn Hà Chí kéo vạt áo lau nước mắt, sụt sịt kể chuyện đã qua, từ khi thua trận Sekigahara vào nương náu nhà Ôkô, rồi vì giết tên Chu Kế Phong, phải bỏ đi lưu lạc ở Ibuki, ăn nhờ ở đậu trong quán rượu của Ôkô, sau bị bạc đãi, uất hận ra đi như thế nào, nhất nhất kể lại hết. Tuy nhiên vẫn giấu không cho mẹ biết thời kỳ hấn làm phu vác đá cực khổ ở công trường, may vớ được món tiền rồi bị lừa ra sao. Kể xong hấn khóc sụt sùi, cảm thấy nhẹ nhõm sau khi thú tội.

Cậu Ngô nghe chuyện, thỉnh thoảng lắc đầu:

- Hừ ... hừ ... thật không ngờ ...

Bà Hồ Diệu thương con tuy không lộ ra nét mặt:

- Mày làm những điều thật xấu xa, nhưng đã biết hối, thôi cũng được ! Thế bây giờ làm ăn gì ? Trông quần áo cũng không đến nỗi ... Chắc có việc làm rồi chứ ?

- Dạ có.

Hắn đáp ngay không suy nghĩ, nhưng lại vô chữa:

- Ấy không ! Con muốn nói là không có việc đều đặn.

- Vậy lấy gì sống ?

- Con dạy võ, đánh kiếm.

Bà khách tỏ vẻ mừng rỡ, mặt tươi hẳn lên. Quay sang cậu Ngô, bà nói:

- Đây cậu, cháu cậu có phải con giò không ? Nó dạy đánh kiếm đấy !

Cậu Ngô vui vẻ gật đầu:

- Phải chứ ! Con nhà tông mà ! Dòng Hồ Điếu nhà ta, đời nào cũng có người khí phách. Lầm lỡ chút đỉnh, bỏ qua được.

Cả hai ông bà cười vui vẻ làm Mãn Hà Chí cảm thấy kiêu hãnh.

- Đây con !

Giọng bà dịu hẳn lại.

- Dạ.

- Con học kiếm của ai ?

- Của Cổ Tư Nhiễm Chúc.

- Chà ! Đó là tay đại kiếm sĩ, sao nhập môn đó được ?

Nét mặt bà Hồ Điếu càng thêm rạng rỡ. Mãn Hà Chí muốn làm vui lòng mẹ, rút trong bọc ra tờ chứng thư, lấy ngón tay cái bịt tên Cát Xuyên Mộc đi rồi khoe:

- Mẹ coi đây này !

Bà Hồ Điếu chăm chú đọc hàng chữ, giơ tay định cầm lấy để xem cho rõ thì Mãn Hà Chí đã vội giấu ra sau lưng:

- Đây, mẹ coi, mẹ cần gì phải lo lắng cho con.

Bà cười vui vẻ:

- Ủ, ta biết. Cậu Ngô xem, ta nói có đúng không ? Ngay từ khi còn nhỏ, ta đã bảo nó khôn lăm, có phần hơn cả thằng Thạch Kinh Tử và những đứa khác. Bây giờ kiếm sĩ rồi đó, có bằng cấp chứng minh hẳn hoi chứ đâu phải dở.

Bà sung sướng quá, nói văng cả nước bọt. Mãn Hà Chí cũng vui lây cái sung sướng của mẹ, quên dùng ngón tay để che tên, giơ tờ chứng thư đến trước mặt cậu. Cậu Ngô đọc giấy chứng nhận tên Cát Xuyên Mộc, lấy làm lạ, hỏi:

- Mà sao không đề tên mày lại đề Cát Xuyên Mộc. Cát Xuyên Mộc là ai ?

- À ... à ... đấy là biệt danh cháu !

Hắn ấp úng đáp.

Bà Hồ Diệu nhìn con:

- Cái tên Hồ Diệu Mãn Hà Chí không đủ danh giá sao mà phải lấy tên khác ?

- Dạ ... dạ ... Danh giá lắm chứ, nhưng ... nhưng ... - hắn nghĩ nhanh tìm có - nhưng vì con đã phạm nhiều tội quá, nên danh ấy ra sợ mang tiếng.

- Ủ ừ ... thôi được, thế cũng được ! Chúng ta tin mày. Từ khi mày đi đến giờ, mày biết chuyện gì xảy ra ở làng không ?

Hắn lắc đầu. Bà đem chuyện gia tộc nhà Hồ Diệu bị sỉ nhục ra sao, Oa Tử không về làm dâu bà, bỏ đi theo Thạch Kinh Tử làm bà và cậu Ngô suốt mấy năm nay phải đi tìm chúng rửa hận. Bà kể lại hết, lúc đầu còn ôn tồn sau không giữ được xúc động, giọng bà the thé, mắt đầm ướt.

Ngồi nghe mẹ nói, đầu hơi cúi, Mãn Hà Chí thấy lòng xốn xang vô hạn. Điều hắn quan tâm nhất không phải là danh dự gia tộc hay kiếm phái tông môn mà chính là mối tình của Oa Tử đối với hắn. Như mẹ nói thì Oa Tử đối với hắn thật không còn tình nghĩa gì nữa, và Thạch Kinh Tử chỉ là thằng phản bạn. Sự ghen tị đã có từ lâu trong lòng hắn bây giờ lại được dịp bùng lên. Hắn nghiêng răng nhìn mẹ:

- Có thể thế được sao ?

Bà Hồ Diệu cho rằng con mình vì thấy danh dự tông môn bị xúc phạm nên tức giận, lấy làm bằng lòng lắm. Bài học đã có kết quả, bà đầm đăm nhìn Mãn Hà Chí:

- Bây giờ mày đã rõ hết chuyện, và cũng hiểu tại sao chúng ta ở tuổi này đáng lẽ được quyền nghỉ dưỡng già lại phải bôn ba như thế này. Làm con phải hết sức rửa mối nhục của gia đình, tổ tiên. Chừng nào chúng ta không giết được hai đứa đó, chúng ta không trở về làng vì không còn mặt mũi nào đứng trước bàn thờ của dòng họ Hồ Diệu.

Mãn Hà Chí cúi đầu, thấm thía những lời nói đầy phần khích ấy.

- Còn con nữa. Không trả xong mối thù này con cũng không nên về Miyamoto làm gì.

- Con không về ! Con không muốn về làng nữa !

- Không phải chuyện ấy. Ý ta muốn nói con phải giết cho được hai đứa đó trước khi về cáo gia tiên. Nghe rõ chưa ?

Mãn Hà Chí lí nhí:

- Dạ dạ con xin làm.

- Xem chừng mày không lấy gì làm hăng hái lắm ! Sao ? Mày sợ không đủ sức hay sao ?

Cậu Ngô tiếp lời:

- Cháu đừng lo, cháu sẽ giúp một tay.

- Cả mẹ mày nữa. Ta già rồi nhưng còn đủ sức. Ta nguyện sẽ lấy đầu chúng nó mang về làng để mọi người cùng biết họ Hồ Diệu không dễ gì chịu nhục. Mày có thể rửa mối nhục ấy không, Mãn Hà Chí ?

- Dạ có.

- Vậy tốt ! Cậu Ngô, đứng ì ra đấy à ? Lại đây khen cháu cậu đi ! Nó thề sẽ giết chết thằng Thạch Kinh Tử và con Oa Tử để rửa hận đấy !

Cậu Ngô không biết nói gì, cứ nhắc đi nhắc lại như cái máy:

- Tốt ! Tốt ! Vậy tốt ...

Xem chừng đã thỏa mãn, bà Hồ Diệu chống tay đứng dậy, nhưng bà nhăn mặt đau đớn:

- Ối, ối, đau quá !

- Gì vậy chị ?

- Ngồi lâu, đất lạnh và ẩm, phong thấp nó lại hành tôi đây !

Mãn Hà Chí nhìn mẹ. Trong một lúc, tình thương và lòng hiếu thảo dào dạt, hấn đến bên mẹ:

- Mẹ để con cõng.

- Con cõng ta ư ? Con tôi ngoan quá !

Hai tay bà ôm cổ con trai, nước mắt sung sướng tràn ra trên đôi má nhăn nheo, chảy xuống gáy Mãn Hà Chí:

- Đã lâu lắm, mấy năm rồi cậu Ngô nhỉ ! Cậu Ngô, con tôi nó cõng tôi đây này !

Mãn Hà Chí cũng sung sướng. Một cảm giác lạ lùng hấn chưa từng có bao giờ chạy khắp cơ thể. Hấn nhún nhảy bà lão trên lưng, nói:

- Mẹ nhẹ quá nhỉ ! Nhẹ quá ! Không như tảng đá ở công trường.

- o O o -